

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoPr/7/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112207873
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6112207873.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočíčkovej a JUDr. Ivici Hanuskovej HH v právnej veci žalobcu UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., 140 92 Praha, Želetavská 1525/1, konajúceho prostredníctvom UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, 813 33 Bratislava, Šancova 1/A, IČO: 00 681 709, proti žalovanému T. P. G., nar. XX. Q. XXXX, bytom K. K., E. XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou VRBA & PARTNERS s.r.o., 831 03 Bratislava, Sliezska 9, IČO: 35 918 225, o náhradu pomernej časti škody v sume 4 455 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného zo dňa 23. 05. 2016 proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici č.k. 7Cpr 4/2012-269 zo dňa 12. 04. 2016 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e

Žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 účelne vynaložených nákladov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom procesný súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi pomernú časť škody v sume 4 455 € v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalovanému bola uložená povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania (súdne poplatky) v sume 534 € v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. V dôvodoch rozhodnutia procesný súd uviedol: Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č.k. 12Copr/6/2013-231 zo dňa 30. septembra 2015 zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 7Cpr/4/2012-166 zo dňa 4. marca 2013, ktorým zamietol návrh navrhovateľa uložiť odporcovi povinnosť nahradiť mu pomernú časť škody vo výške 50% v zmysle § 186 ods. 1 Zákonníka práce, ktorú mu spôsobil porušením pracovných povinností v zmysle § 81 a § 82 Zákonníka práce. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že:

„Skutočnosťou a spor rozhodujúcou otázkou je, že predtým, ako faktúry mohli byť dané na realizáciu, museli byť na príslušnom oddelení odsúhlasené dvoma pracovníkmi. Správnosť faktúry každá z týchto osôb odsúhlasovala svojim podpisom, a preto bolo povinnosť každej jednej osoby správnosť faktúry preveriť. Je pochopiteľné, že inak by vnútorné nariadenie o povinnosti odsúhlasovania faktúr dvoma osobami nemalo zmysel. Kontrola dvoma osobami bola ustanovená ako poistka proti prípadným stratám z nedbanlivosti, ale aj prípadnej manipulácii zo strany odsúhlasovateľa. Je všeobecne platnou zásadou, že osoba, ktorá podpisuje listinu zodpovedá za správnosť jej obsahu.

Naviac, keby odporca aj nebol podpisoval faktúru ako jedna z dvoch osôb na odsúhlasenie potrebných a túto faktúru podpisoval iba ako nadriadený, ktorý vykonal kontrolu, čo osvedčil svojim podpisom, bola by jeho zodpovednosť daná, pretože pri riadne vykonanej kontrole mal zistiť pochybenie.

Spolupodpis na určitom dokumente zakladá aj spoluzodpovednosť za správnosť jeho obsahu.

Žalovaný by sa bol mohol svojej zodpovednosti čiastočne alebo celkom zbaviť iba v dôsledku liberácie, ale žalovaný sa takýmto spôsobom nebránil.“

Podľa § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Odvolací súd v zrušujúcom uznesení vyslovil právny názor, že návrh navrhovateľa je oprávnený a základ jeho nároku daný. Týmto právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný a zostáva mu len rozhodnúť o výške náhrady škody a trovách konania.

Navrhovateľ v ďalšom konaní s poukazom na svoje doterajšie vyjadrenia žiadal návrhu v plnom rozsahu vyhovieť.

Odporca žiadal návrh zamietnuť. Na konštatovanie odvolacieho súdu, že mal možnosť zbaviť sa zodpovednosti čiastočne alebo celkom iba v dôsledku liberácie, čo neučinil, uviedol, že v režime Zákonníka práce dôkazné bremeno preukázať zavinenie a príčinnú súvislosť medzi zavinením a spôsobenou škodou je na zamestnávateľovi.

Vznik a výšku navrhovateľom uplatnenej škody nespochybňuje ani jedna strana.

Podľa § 153 ods. 1 O.s.p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Súd konštatuje, že základ uplatneného nároku navrhovateľa je daný rozhodnutím odvolacieho súdu. Existencia škody a navrhovateľom uplatnená výška pomernej časti škody, ktorú žiada nahradiť, sporné medzi účastníkmi v konaní nie sú. Za tohto stavu nemal súd inú možnosť ako návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovieť.

Navrhovateľ bol úspešný, preto súd uložil (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi nahradiť mu i trovy konania spočívajúce v zaplatení súdnych poplatkov za návrhu a odvolanie.

Pretože navrhovateľ žiadal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť mu žalovanú istinu a náhradu trov konania v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia, súd určil na splnenie povinnosti odporcu túto lehotu (prvá veta § 160 ods. 1 O.s.p.).

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie.

Vytýkal krajskému súdu, že jeho zrušujúce rozhodnutie nebolo inštruktívne.

V ďalšom žalovaný tvrdil, že žalobca nepreukázal, že by bolo konkrétnou povinnosťou žalovaného zastupovať príslušnú zamestnankyňu a teda na miesto nej odsúhlasovať faktúry. Naopak je povinnosťou žalobcu zamestnať taký počet pracovníkov, aby na základe žalobcom určených povinností nedochádzalo ku škodám. Existovala pracovná pozícia zamestnanca na oddelení, ktorého priamou povinnosťou bolo odsúhlasovať faktúry a keďže pracovné povinnosti jednotlivých pracovníkov boli konkrétne určené žalobcom, súd nemohol zaviazat' žalovaného na základe ustanovenia § 81 alebo 82 Zákonníka práce, kde ide o všeobecné povinnosti zamestnanca.

Odvolateľ tvrdil, že súd sa v rozsudku nevysporiadal so všetkými otázkami a argumentmi žalovaného a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd sa v rozsudku nevyporiadal s otázkou zavinenia na strane žalovaného, ktorý je povinný preukazovať žalobca ako zamestnávateľ.

Odvolateľ výslovne uviedol, že konštatovanie krajského súdu v uznesení, že žalovaný mal možnosť sa liberovať nepovažuje za správne. Zodpovednosť za škodu v zmysle zákonníka práce je zodpovednosť subjektívna, nakoľko sa vyžaduje aj zavinenie na strane zamestnanca. Zavinenie je povinný v konaní dokazovať zamestnávateľ.

Podľa ust. § 179 Zákonníka práce a úpravy všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za spôsobenú škodu je zamestnanec zodpovedný len pri zavinenom porušení povinnosti pri plnení pracovných úloh,

alebo v priamej súvislosti s ním. V tomto prípade musí ísť o protiprávny úkon pri plnení pracovných úloh zamestnanca, ktorého príčinou súvislosťou je vzniknutá škoda. Zamestnávateľ je povinný preukázať zavinenie zamestnanca. Práve v pracovno-právnej zodpovednosti forma zvinenia podstatným spôsobom ovplyvňuje rozsah náhrady škody. Odvolateľ poukázal aj na R 6/1965, kde pri posudzovaní zodpovednosti za škodu spôsobenú pri plnení pracovných úloh vedúceho zamestnanca treba zistiť a zhodnotiť najmä to, aká bola náplň práce podľa štatútu a organizačného poriadku zamestnávateľa.

Žalovaný poukazoval, že bude potrebné zistiť

- skutočnosť konkrétnych úloh a povinností pracovnej pozície žalovaného, z ktorých nevyplývala kontrola príkazov na úhradu,
- skutočnosti, že záver auditu nerieši, kto za škodu zodpovedá a akým spôsobom,
- skutočnosti nepreukázanie príčinnej súvislosti vzniku škody a zanedbania konkrétnej povinnosti žalovaného,
- skutočnosti, že žalobca nepreukázal zavinenie žalovaného, na ktoré je povinný.

Odvolateľ preto žiadal, rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že žaloba bude zamietnutá, prípadne zrušiť vec a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, avšak s vymedzením svojho právneho názoru, ako aj pokynu, čo má prvostupňový súd v ďalšom konaní vykonať.

Odvolateľ žiadal, aby žalobca bol zaviazaný na náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

4. K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril. Zastáva stanovisko, že súd po zvážení všetkých skutkových okolností a oboznámení sa s dôkazmi predloženými oboma účastníkmi konania zistil skutkový stav veci, vykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Súd právne v rozsudku uviedol, že je všeobecne platnou zásadou, že osoba, ktorá podpisuje listinu zodpovedá za správnosť jej obsahu, a ak by aj žalovaný nebol podpisoval faktúru, ako jedna z dvoch osôb na odsúhlasenie potrebných a túto faktúru podpisoval iba ako nadriadený, ktorý vykonal kontrolu, čo osvedčil svojim podpisom, bola by jeho zodpovednosť daná.

Žalovaný v odvolaní namieta, že žalobca nepreukázal konkrétne porušenie povinnosti žalovaného v súvislosti s ktorým by došlo k vzniku škody, nakoľko táto konkrétna povinnosť odsúhlasovať vystavené faktúry partnerov s províziou listinou nebola v povinnostiach žalovaného. Z predložených dôkazov však jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol vedúcim pracovníkom (riaditeľom odboru), ktorý riadil okrem iných aj oddelenia riadenia tretích strán, ktoré v danom čase zabezpečovalo spoluprácu s tretími stranami a v náplni ktorého bolo zabezpečenie vyplácania provízie tretím stranám za sprostredkované úvery. Spôsob a oprávnenie podpisovania účtovných dokladov upravuje kompetenčný poriadok žalobcu, podľa ktorého sú na podpisovanie oprávnení riaditeľ odboru a vedúci oddelení a to v rámci útvaru ich pôsobnosti. Podpisovanie prevodových príkazov a pokladničných dokladov je upravené v rozvrhu podpisovania tvoriaceho prílohy kompetenčného poriadku, podľa ktorého tieto podpisujú príslušné doklady na prvom mieste vedúci oddelenia a na druhom mieste zamestnanec. Pokiaľ nie je možné zabezpečiť podpísanie dokladu z dôvodu neprítomnosti, či už zamestnanca, alebo vedúceho útvaru, je na podpísanie oprávnený v zmysle kompetenčného poriadku riadiaci pracovník, v pôsobnosti ktorého sa útvár nachádza (v danom prípade riaditeľ príslušného odboru), ktorý svojim podpisom (rovnako ako zamestnanec či vedúci útvaru) odsúhlasí a potvrdí správnosť obsahu podpisovaného dokumentu.

Medzi základné povinnosti zamestnanca (a teda aj vedúceho zamestnanca) patrí podľa Zákonníka práce, chrániť majetok zamestnávateľa pred poškodením stratou, zničením a zneužitím a povinnosť nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa. Vedúci zamestnanec, má navyše povinnosť riadiť a kontrolovať prácu podriadených zamestnancov. Žalovaný si jednostrane nespĺnil zákonom stanovenú povinnosť, keď nevykonal kontrolu účtovného dokladu na prevod nie malej sumy, sumy 9000 €, v dôsledku čoho spôsobil svojmu zamestnávateľovi škodu.

Odvolateľ namieta skutočnosť, že záver auditu nerieši, kto za škodu zodpovedá a akým spôsobom. V zmysle § 23 ods. 4 Zákona o bankách útvár vnútornej kontroly a vnútorného auditu banky (audit), kontroluje dodržiavanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, vnútorných predpisov banky a postupov v banke. Audit je kontrolný orgán banky, ktorý pri výkone svojej činnosti realizuje výkon kontroly, ktorej podstatou je zistenie, či skutočný stav zodpovedá stavu požadovanému,

príčom v prípade zistenia rozdielov predkladá návrhy na nápravu, avšak nerieši zodpovednosť osôb, ktoré za daný stav nesú zodpovednosť. K uvedenému podal už aj stanovisko už aj vo vyjadrení zo dňa 31. 07. 2012, z ktorého vyplýva, že o určení zodpovednosti za škodu a jej rozsahu rozhodlo predstavenstvo.

Žalovaný podrobuje kritike spôsob rozhodovania súdu, ako prvého tak aj druhého stupňa. Namietá, že sa súd v rozsudku nevysporiadal so všetkými otázkami a argumentmi žalovaného a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca však zastáva stanovisko, že súd v občianskom súdnom konaní vykonáva dokazovanie v otázkach výlučne skutkových. Súd je príslušný na to, aby právo interpretovala, preto musí pri svojom rozhodovaní vždy vec právne zhodnotiť sám. Okrem uvedeného je toho názoru, že súd je povinný vykonávať v konaní dôkazy, ktorých demonštratívne výpočet vyplýva z ust. § 125 OSP a všetky dôkazné prostriedky majú byť spôsobilé na zistenie skutkového stavu.

Súd sa jasne vyjadril z akých skutkových okolností vychádza, ako tieto skutočnosti hodnotil a k akému záveru dospel. Skutočnosť, že odôvodnenie mohlo byť z pohľadu žalovaného obsiahlejšie, nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Argumentácia súdu je logická a odôvodnenie spĺňa požiadavku celkovej presvedčivosti. Konanie na súde zavŕšené rozsudkom vo veci samej zodpovedá zákonom zaručenej požiadavke materiálnej ochrany zákonnosti, ktorou je zabezpečená spravodlivá ochrana práv a povinností oprávnených záujmov občana.

Záverom žalobca navrhol rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť.

5. K podanému vyjadreniu zaslal vyjadrenie žalovaný. Žalobca nesúhlasil s námietkou žalovaného ohľadom skutočnosti, že záver auditu nerieši, kto za škodu zodpovedá, akým spôsobom a odvoláva sa na definíciu auditu v zmysle § 23 ods. 4 Zákona o bankách. Účelom jeho námietky bolo poukázať na skutočnosť, že pri audite neboli zistené resp. potvrdené skutočnosti, kto za zistenú škodu zodpovedá a akým spôsobom ku škode došlo. Žalovaný zastáva názor, že osoba, ktorá má byť zodpovedná za porušenie konkrétnej pracovnej povinnosti musí byť zistená a musí vyplývať zo zistených skutočností. Ide teda o skutkovú okolnosť. Nie je preto dostačujúce rozhodnutie orgánu spoločnosti o tom, že za spôsobenú škodu bude v rozsahu určenom podľa uváženia tohto orgánu spoločnosti zodpovedný žalovaný.

V súvislosti s vadami konania namietanými žalovaným sa žalobca obmedzil iba na skonštatovanie, že s postupom súdu súhlasí a súhlasí tak aj s odôvodnením rozsudku.

Podľa žalovaného však nie je pravdou, že sa súd prvej inštancie jasne vyjadril, z akých skutkových okolností vychádzal, pretože uviedol: „odvolací súd v zrušujúcom uznesení vyslovil právny názor, že návrh navrhovateľa je oprávnený a základ jeho nároku je daný. Týmto právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný a zostáva len rozhodnúť o výške škody a o trovách konania“.

Okrem uvedeného súd prvej inštancie ďalej uviedol: „súd konštatuje, že základ uplatnenia nároku navrhovateľovi je daný rozhodnutím odvolacieho súdu“. Existencia škody a navrhovateľom uplatnená výška pomernej časti škody, ktorú žiadal nahradiť, sporné medzi účastníkmi v konaní nie sú. Za tohto stavu súd nemal inú možnosť ako návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovieť.

Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal iba z právneho názoru uvedeného v uznesení. V rozsudku chýba hodnotenie dôkazov na podporu nároku žalobcu.

Žalovaný záverom opätovne žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobu zamietnuť, prípadne vec zrušiť a vrátiť mu na ďalšie konanie. Uplatnil si aj trovy, ktoré vyčísli dodatočne.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny.

7. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa ust. § 179 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavinením porušením povinností pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie, okrem prípadov uvedených v § 182 a 185.

Podľa § 179 ods. 2 ZP zamestnanec zodpovedá aj za škodu, ktorú spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom.

9. Podľa ust. § 179 ZP sa posudzujú také prípady zodpovednosti zamestnanca za škodu, ktoré síce vznikli zavinením porušením jeho povinností pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním, avšak nie sú upravené inými ustanoveniami Zákonníka práce o osobitnej zodpovednosti.

Zamestnávateľ je vždy povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov osobitnej zodpovednosti podľa ust. § 182 a 185 ZP. Pre vznik zodpovednosti zamestnanca za škodu spôsobenú zamestnávateľovi musia byť spojené tieto predpoklady: a/ existencia pracovnoprávneho vzťahu, b/ vznik škody na strane zamestnávateľa, c/ porušenie povinností zamestnancom pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním, d/ príčinná súvislosť medzi porušením povinností a vznikom škody, e/ zavinenie zamestnanca.

10. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný tvrdí, že vznik škody nezavinil, že neporušil svoje povinnosti, že nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením povinností a vznikom škody odvolací súd opätovne avšak inými slovami než bolo už uvádzané dodáva.

Predpokladom vzniku zodpovednosti zamestnanca za škodu je porušenie povinností pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním. Pracovné úlohy sú okrem iného najmä povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávneho pomeru, činnosť zamestnanca vykonávaná na pokyn zamestnávateľa a činnosť vykonávaná počas pracovnej cesty. Úlohy v priamej súvislosti sú najmä úkony potrebné na výkon práce a počas práce obvyklé, úkony nevyhnutné pred začiatkom práce, alebo po jej ukončení.

Príčinná súvislosť medzi porušením povinností zamestnanca a vznikom škody je nevyhnutná pre vznik zodpovednosti. Je to súvislosť medzi konaním zamestnanca a jeho následkov spočívajúca v tom, že bez konania by následok nevznikol. Teda konanie zamestnanca je príčina a následok jeho konania je škoda na strane zamestnávateľa. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že rovnako ako konanie sa posudzuje opomenutie zamestnanca.

Zavinenie možno charakterizovať ako psychický vzťah zamestnanca svojmu protiprávnemu konaniu a ku vzniku škody. Zavinenia rozoznávame úmyselné a nedbanlivostné. Úmyselné zavinenie je dané vtedy, keď a/ zamestnanec buď vedel, že svojím konaním môže škodu spôsobiť, alebo ju chcel spôsobiť, t.j. priamy úmysel, b/ zamestnanec vedel, že svojím konaním môže škodu spôsobiť a pre prípad, že ju spôsobil bol s tým uzrozmiený, t. j. nepriamy úmysel.

Nedbanlivostné zavinenie je dané vtedy, ak a/ zamestnanec vedel, že škodu môže spôsobiť, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že ju nespôsobí, t.j. vedomá nedbanlivosť, b/ zamestnanec nevedel, že škodu môže spôsobiť, ale vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery to vedieť mal a mohol, t. j. nevedomá nedbanlivosť.

Zodpovednosť zamestnanca môže vzniknúť iba vtedy, keď existuje jeho zavinenie.

Pri všeobecnej zodpovednosti zamestnanca je zamestnávateľ povinný preukázať zamestnancovi jeho zavinenie. To znamená, že dôkazné bremeno spočíva na zamestnávateľovi a zamestnanec nemusí preukazovať, že škodu nespôsobil.

11. Žalovaný podpisoval listinu o kontrole a to či už preto, že to mal v náplni práce, ako vedúci pracovník, alebo preto, že z „pracovného poriadku vyplývalo“, že v prípade neprítomnosti ďalšieho pracovníka je povinný listinu o kontrole podpisovať on. Ak žalovaný dôsledne neskontroloval, čo podpisoval a v dôsledku nesprávnych údajov bola vyplatená neprimeraná suma, je prítomné zavinenie a zodpovednosť

žalovaného nepochybne daná. Tvrdenie o tom, že na pracovisku boli nedostatočné pracovné podmienky (nedostatok pracovníkov a pod.) by bolo dôvodom na ustálenie spoluzavinenia zo strany zamestnávateľa (v zrušujúcom rozhodnutí nesprávne označené ako liberalizácia) od čoho by sa odvíjal aj rozsah zodpovednosti žalovaného. V tomto smere však v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný svoje tvrdenia nezameral.

Zavinenie žalovaného spočíva v tom, že neskontroloval dôkladne správnosti údajov uvedených na listine, ktorú podpísal.

12. Ustanovenie o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie (§ 396 ods. 1 CSP).

13. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu.

V odvolacom konaní bol žalobca plne úspešný a preto mu bolo priznané právo na náhradu v rozsahu 100% úspešne vynaložených nákladov.

14. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).